

DOBROSI ANDREA

Kint, egyedül

Dalolni kezd a tópart, a csend susog.
Hallgatom. A felhők – égi mágusok –
vörös köpenyükben most rám borulnak,
a Nap letúnik, felbukik a holnap.
Az azúr víztükör aranyba fordul,
ruhájára habvirág kerül fodrul.
Nézem. Az idill hullámvasútjára
váltottam jegyet. Egyre jár a
vonatkocsi, e képpel jut a csúcsra.
Mosolyt csahol a nap vérebe. Furcsa,
bágyadt ráncaim a szépség edzi meg,
úgy kell nekem, mint a testnek enzimek.
A táj kontúrja ér. Szemem az estére
ír csodát, s kérдем, szívemig kísér-e?

A fa monológja

Földhöz ragadtam. Közel a patakhoz,
én, az őrző, hol csillámfodor lakkoz
habjával követ, hol halak mintáznak
vizet tükörceppeken. Megköt lábam,
karjaim az eget, magasat, túrik,
odalátnak, s belül megöl az úr itt.
Hajam magányt zizeg, míg az emberek
ölbe futnak. Csak mondják, a Föld kerek,
meg nem tapasztalom. Én el nem megyek,
itt tart Nap, Hold, tavasz, nyár, ősz és telek,
vigyázom az ösvényre túrt kavicsot,
bokrot, virágot, fűvet, mit szél befog,
s a parton ágaskodó társaimmal
visszhangunk kel. Ránk szavazott a csízdal.

Ólomból homokszemek

Még kérdezhetlek, foghatom gyűrt kezéd,
csak a hang valahogy vénül, nehezebb
közöttünk már. Ólomból homokszemek.
Lassan leperreg a filmed – összeszed
port idő szele. De gyökerünk megvéd,
előre tör, mint folyó vájja medrét.
Most újra felfedeztem. Az utolsó
pillanat rám fókuszál, akár olcsó
dzseki a kirakatban. Értékrendem
átgondolom: a fa úgy szép, ha terem.
Legyen. Alattam hány koponya kacag,
hány fintor terül? ...én meg hallgatok csak.
Anyám, fogom kezéd, túrd, ha kérdezek.
Vértem csak egy marad, az emlékezet.

Csodálom...

Alszol. Mindig újra hallom és nézem
lélegzeted, te vagy teában mézem,
a mindent hozod. Az óra ütemre jár,
mint szívverésed, lüktet a csend, bezár
karom közé a rózsaszín pillanat.
Ki tudja, meddig... Kinő-e szilvماغ
kinn a kertben? Aludj. Ragyogjanak rád
csillagfényes esték, tükröző imák,
hozzád hajol belőlem most a lélek.
Fordulsz, mint egészben fordulnak részek,
tán álmod csensz a félénk éjszakába.
Gyűrt takaródon arcod simasága
a minta, én nem tudok aludni még.
Csodálom a lényed, mit Isten kimért.

Körbe hint

Bensőm minden zugát töltsd be, míg élek,
hadd hordozzalak, mint csillagok a fényt.
Nem engedhetem, az légy, a kitépett,
őrizlek Téged, ahogy fűszálat ég.

Az emlékezetem, akár a gyertya,
akkor működik, ha lobog a lángja.
Gyújtani mindig, örökkön örökké,
segíts, ki ne aludjon, váljon köddé.
Mert ha szertefoszlan, miképp felhő,
én is szertefoszlom. Kétségbeejtő,
ha a szeretet csak pusztá szóhalom,
ha elsötétül egem, az óhajom.
Maradj velem, te, szívem tarka része:
kellesz. Nem tudhatom, nélküled él-e.
Önts rám mindent, minden egyes dobbanást,
amíg lehet. Földi létem tán parázs,
de még ideköt az égő gondolat,
annyi szép. Bár vigaszom falatnyi csak.

Törődtél velem, én most simogatlak,
reményt becéznek kései könnyeim.
Hiszem, föld és ég között van egy ablak,
ott nézlek, s a tekinteted körbehint.

Úr(telen)

Tudod, elvesztettelek, de nem vesztél el...
szereteted szívemig szelíden szökell,
kócos ölelésembe magad simítod,
...lelkemben zengenek ázott angyaldalok.

Ha nyerni...

Minden szív mögött meglapul a szívtelen –
de ha nyerni tudsz, nem találsz rá sohasem.

Oltalom

Az éjszaka átöleli a csendet,
úgy ível az eső koppanása felett,
mint gyermekét simító anyai kezek,
csilingelve rezzen a csillagokkal,
csókpermetet lehel az ezüst holdra,
és mintha ágyamon végignyújtózna,
paplanomra kristálycseppek borulnak,
napsugár gyöngye harmatozza reggelem.

Magnyi gondolat

Nem hittem, hogy fontos vagyok,
de fontosnak tartottam, hogy higgyek.
Rendületlen próbáltam utam,
nincs több kísérlet, útra vittek.
Éjbe fényt írni vágytam, fénybe
hulltam magam, sötétből, egykén.
Most, hogy múlt vagyok, a lekésett vonat,
magányom kimúlt, megtért.
Nyughatatlanból nyugodtam, gondtalan
lettem, magnyi gondolat.
Hálám küldöm, ha sarjadok,
ha öntözni térsz, a tied. Fogadd.

Szilánkjaim

Kírom magamból, van annyi szilánkom,
egyvelegem egyszer összerakni vágyom,
 Ima és erő nem vénülő, hiszem,
 ha emlékezet nem múlik el sosem.

Ha csillagot rajzolsz az égre,
ne csodálkozz, ha elvakít,
de nélküle elbukik a jóság.
 Senki sem szeret csalódni.
 De az élet kegyes.
 Kipróbálhatod.

Mindig azt hiszem,
hibát követek el,
ha hibát követek el,
aztán rájövök,
mennyivel több ellenségem lenne,
ha tökéletes lennék.
 A szeretet tesztjét nemcsak karácsonykor kellene
 kitölteni.

Az illúzió a gyengék fegyvere.
Lassan már mindenkinek van fegyvertartási engedélye.
 A csoda olyan, mint az ufo:
 Valaki mindig látja.

Az irigységet az anyatejjel szívjuk magunkba.
Ha mégsem, ott a tápszer.
 Kódok és géphang. Felébredtem.

Meg kell mondjam:
az élet egy kihagyhatatlan ajánlat.
Tuti belebuksz.

Mint üveg, a szavak is törékenyek,
szállnak, ahogy pillanat,
a kezdet végbe megy –
addig ringanak.